KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT
31. juli 2003 *

I sag C-208/03 P-R,

Jean-Marie Le Pen, Saint-Cloud (Frankrig), ved avocat F. Wagner,

appellant,

angående en påstand om udsættelse af gennemførelsen af den afgørelse, der blev truffet i form af en erklæring af 23. oktober 2000 fra Europa-Parlamentets formand, og som vedrører bortfaldet af Le Pens mandat som medlem af Europa-Parlamentet, i forbindelse med sidstnævntes appel af dom afsagt den 10. april 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-353/00, Le Pen mod Parlamentet (Sml. II, s. 1729),

de andre parter i appelsagen:

Europa-Parlamentet ved H. Krück og C. Karamarcos, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

* Processprog: fransk.

sagsøgt i første instans,

Den Franske Republik ved R. Abraham og G. de Bergues samt L. Bernheim, som befuldmægtigede,

intervenient i første instans,

har

DOMSTOLENS PRÆSIDENT

efter at have hørt generaladvokat F.G. Jacobs,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 10. maj 2003 har Le Pen i henhold til artikel 225 EF og artikel 56, stk. 1, i Domstolens statut iværksat appel af den dom, som Retten i Første Instans afsagde den 10. april 2003, sag T-353/00, Le Pen mod Parlamentet (Ssml. II, s. 1729, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten afviste den sag, han havde anlagt med henblik på at få den afgørelse, der blev truffet i form af en erklæring af 23. oktober 2000 fra Europa-Parlamentets formand, og som vedrører bortfaldet af hans mandat som medlem af Europa-Parlamentet, annulleret (herefter »den omtvistede retsakt«).

2 Ved særskilt dokument, der blev registreret på Rettens Justitskontor den 10. juni 2003, fremsatte appellanten i henhold til artikel 242 EF og 243 EF en begæring om, at Domstolen anordner udsættelse af den omtvistede retsakt.

3 Parlamentet og den franske regering har henholdsvis den 26. og den 30. juni 2003 indleveret deres skriftlige bemærkninger til begæringen om foreløbige forholdsregler. De har nedlagt påstand om, at begæringen om foreløbige forholdsregler afvises, subsidiært at den ikke tages til følge.

4 Idet parternes indlæg indeholder alle de oplysninger, der er nødvendige for at afgøre, om begæringen skal tages til følge, er det ufornødent at lade parterne afgive mundtlige indlæg.

De relevante retsregler

Traktaterne

5 Artikel 190, stk. 4, EF, artikel 21, stk. 3, KS og artikel 108, stk. 3, EA bestemmer, at Parlamentet udarbejder forslag til afholdelse af almindelige direkte valg ifølge en i alle medlemsstater ensartet fremgangsmåde eller efter principper, der er fælles for alle medlemsstater, og at Rådet for Den Europæiske Union, der træffer afgørelse med enstemmighed, fastsætter forskrifter herom, som det henstiller til medlemsstaterne at vedtage.

Akten af 1976

6 Den 20. september 1976 vedtog Rådet afgørelse 76/787/EKSF, EØF, Euratom vedrørende akten om almindelige valg af repræsentanterne i forsamlingen (EFT L 278, s. 1), hvilken akt er medtaget som bilag til den nævnte afgørelse (herefter, i sin oprindelige version, »akten af 1976«).

7 I henhold til artikel 3, stk. 1, i akten af 1976 »vælges« Parlamentets medlemmer »for en periode på fem år«.

8 I artikel 6 i akten af 1976 opregnes i stk. 1 de hverv, hvormed hvervet som medlem af Europa-Parlamentet er uforeneligt, og det fastsættes i stk. 2, at hver medlemsstat »i overensstemmelse med artikel 7, stk. 2, [kan] fastsætte, hvilke hverv der er uforenelige på nationalt plan«.

9 Det præciseres i artikel 7, stk. 1, i akten af 1976, at udarbejdelse af forslag til en ensartet valgprocedure henhører under Parlamentets kompetence, men indtil nu er der ikke vedtaget nogen sådan procedure.

10 Artikel 7, stk. 2, i akten af 1976 lyder således:

»Indtil en ensartet valgprocedure er trådt i kraft og med forbehold af de øvrige forskrifter i denne akt, er valgproceduren undergivet hver medlemsstats nationale forskrifter.«

11 Artikel 11 i akten af 1976 er formuleret som følger:

»Indtil den i artikel 7, stk. 1, fastsatte ensartede valgprocedure er trådt i kraft, prøver [Parlamentet] repræsentanternes mandater. Med henblik herpå tager [det] de valgresultater, der officielt er bekendtgjort af medlemsstaterne, til efterretning og træffer afgørelse i eventuelle tvivlsspørgsmål, der måtte opstå på grundlag af bestemmelserne i denne akt, bortset fra tvivlsspørgsmål vedrørende de nationale bestemmelser, som denne akt henviser til.«

12 Artikel 12 i akten af 1976 bestemmer:

»1. Indtil den i artikel 7, stk. 1, fastsatte ensartede valgprocedure er trådt i kraft og med forbehold af de øvrige bestemmelser i denne akt, fastlægger hver medlemsstat de nærmere procedurer med henblik på, at et mandat, som måtte blive ledigt i løbet af den i artikel 3 omhandlede femårige periode, besættes for resten af denne periode.

2. Dersom mandatet er blevet ledigt som følge af en medlemsstats nationale bestemmelser, underretter denne [Europa-Parlamentet] herom, og [Parlamentet] tager meddelelsen til efterretning.

I alle øvrige tilfælde konstaterer [Parlamentet], at et mandat er blevet ledigt, og underretter medlemsstaten herom.«

Parlamentets forretningsorden

13 Artikel 7 i den version af Parlamentets forretningsorden, der var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder (EFT 1999 L 202, s. 1, herefter »Parlamentets forretningsorden«), har overskriften »Valgs prøvelse«. Denne artikel bestemmer i stk. 4:

»Det kompetente udvalg påser, at medlemsstaternes og Unionens myndigheder omgående giver Parlamentet alle oplysninger, som vil kunne påvirke et medlem af Europa-Parlamentet i dettes udøvelse af sit mandat eller suppleanternes rækkefølge; er der tale om en udnævnelse, angives den dato, fra hvilken udnævnelsen har virkning.

Indleder medlemsstaternes kompetente myndigheder en procedure, som kan føre til mandatbortfald for et medlem, anmoder formanden dem om at blive løbende orienteret om sagens udvikling. Han henviser sagen til det kompetente udvalg, på hvis forslag Parlamentet kan afgive udtalelse.«

14 Artikel 8, stk. 6, i Parlamentets forretningsorden bestemmer følgende:

»Mandatet anses for ophørt og ledigt fra følgende tidspunkter:

— ved nedlæggelse af mandat: fra datoen for Parlamentets konstatering af, at mandatet er blevet ledigt, i overensstemmelse med protokollen om mandatnedlæggelsen

— ved udnævnelse til hverv, som er uforenelige med mandatet som medlem af Europa-Parlamentet enten i den nationale valglov eller i henhold til artikel 6 i [akten af 1976]: fra det tidspunkt, der angives af medlemsstaternes eller Unionens kompetente myndigheder.«

15 Den nævnte forretningsordens artikel 8, stk. 9, bestemmer:

»Parlamentet forbeholder sig ret til at erklære prøvede mandater for ugyldige eller til at nægte at erklære et mandat for ledigt, dersom der i forbindelse med godkendelsen eller ophævelsen af mandatet konstateres materielle unøjagtigheder eller mangler ved samtykket.«

National ret

16 Ifølge artikel 5 i lov 77-729 af 7. juli 1977 om valg af repræsentanter til De Europæiske Fællesskabers Forsamling (JORF af 8.7.1977, s. 3579) i den version, der finder anvendelse i sagen (herefter »loven af 1977«), gælder følgende:

»Valglovens artikel LO 127 til LO 130-1 gælder for valg af [medlemmer til Europa-Parlamentet] [...]

Såfremt et medlem mister sin valgbarhed under mandatets varighed, ophører dette. Dette fastslås ved dekret.«

17 Artikel 25 i loven af 1977 er formuleret som følger:

»Enhver vælger kan anfægte valg af [medlemmer til Europa-Parlamentet] under et søgsmål for Conseil d'État inden for ti dage efter forkyndelsen af valgresultaterne og med hensyn til ethvert spørgsmål om anvendelsen af denne lov. Afgørelsen træffes i plenum.

Søgsmålet har ikke opsættende virkning.«

Tvistens forhistorie

18 Appellanten, der blev valgt til medlem af Europa-Parlamentet den 13. juni 1999, var tidligere — ved dom afsagt af Cour d'appel de Versailles (Frankrig) den 17. november 1998 — blevet kendt skyldig i vold mod en person, der var indehaver af offentlig myndighed, under udøvelsen af dennes funktioner, hvorved det var åbenbart eller kendt af gerningsmanden, at offeret havde denne egenskab — et forhold, der er optaget i og gjort strafbart ved den franske straffelovs artikel 222-13, stk. 1, nr. 4. For dette forhold blev appellanten idømt tre måneders betinget fængsel og en bøde på 5 000 FRF. Som tillægsstraf blev der truffet bestemmelse om fortabelse af de rettigheder, der nævnes i straffelovens artikel 131-26, begrænset til valgbarhed, for en periode på et år.

19 Efter at appellantens appel af den nævnte dom var blevet forkastet af Cour de cassation (Frankrig) ved dom af 23. november 1999, fastslog den franske premierminister i overensstemmelse med artikel 5, stk. 2, i loven af 1977 ved dekret af 31. marts 2000, at »[appellantens] tab af valgbarhed [medførte] ophør af hans mandat som repræsentant i Europa-Parlamentet«. Dette dekret blev

meddelt appellanten ved skrivelse fra det franske udenrigsministeriums direktør af 5. april 2000. I denne skrivelse blev det præciseret, at appellanten kunne anlægge sag til prøvelse af det nævnte dekret ved Conseil d'État (Frankrig) inden for en frist på to måneder fra denne meddelelse.

20 Under plenarmødet den 3. maj 2000 meddelte formanden for Parlamentet medlemmerne, at hun den 26. april 2000 havde modtaget en skrivelse fra de franske myndigheder dateret den 20. april 2000, der var bilagt sagsakter vedrørende bortfald af Le Pens mandat. Formanden meddelte endvidere, at hun i henhold til artikel 7, stk. 4, andet afsnit, i Parlamentets forretningsorden havde henvist sagen til Udvalget om Retlige Anliggender og det Indre Marked (herefter »Retsudvalget«).

21 Prøvelsen af appellantens valg blev foretaget af Retsudvalget for lukkede døre under dets møder den 4., 15. og 16. maj 2000.

22 Under plenarmødet den 18. maj 2000 oplæste Parlamentets formand en skrivelse, som hun dagen før havde modtaget fra Retsudvalgets formand. Skrivelsen har følgende ordlyd:

»På sit møde den 16. maj 2000 genoptog [Retsudvalget] behandlingen af [appellantens] situation.

[...]

Med henvisning til den tidligere trufne beslutning om ikke på nuværende tidspunkt at anbefale, at Parlamentet formelt tager dekretet vedrørende [appellanten] til efterretning, undersøgte udvalget mulige måder at gå videre med sagen på. Til støtte for denne beslutning blev sagen omkring hr. Tapie fremholdt som en mulig vej at gå, hvilket ville få til følge, at Europa-Parlamentet først skulle tage dekretet om fortabelse af mandatet formelt til efterretning, når fristen for at indbringe afgørelsen for [Conseil d'État] er udløbet, eller, dersom det måtte blive aktuelt, til dette har truffet en beslutning.«

23 Efter denne oplæsning udtalte Europa-Parlamentets formand, at hun havde i sinde at følge »Retsudvalgets udtalelse«.

24 Under debatten mellem flere medlemmer af Parlamentet, som fulgte på denne udtalelse, sagde Parlamentets formand bl.a., at »det [var] Parlamentet, der tager noget til efterretning, ikke dets formand«.

25 Ifølge referatet af dette plenarmøde mente Parlamentets formand ved debattens afslutning, at Barón Crespo, som havde anmodet om, at udtalelsen fra Retsudvalget blev sat under afstemning, til sidst tilsluttede sig Hänsch's opfattelse, hvorefter Parlamentet ikke kunne stemme, bl.a. fordi der ikke forelå et formelt forslag fra Retsudvalget. Parlamentets formand konkluderede, at i mangel af et »egentligt forslag fra Retsudvalget« var denne opfattelse den bedste løsning for alle«.

26 Den 5. juni 2000 indbragte appellanten sagen for Conseil d'État med påstand om annullation af dekretet af 31. marts 2000.

27 Ved dom af 6. oktober 2000 fastslog Conseil d'État, at der ikke kunne gives Le Pen medhold.

28 Ved skrivelse af 20. oktober 2000 underrettede Parlamentets formand appellanten om, at hun dagen før havde modtaget »Den Franske Republiks myndigheders officielle meddelelse« af den nævnte dom fra Conseil d'État, og at hun i henhold til Parlamentets forretningsorden og akten af 1976 »ville tage dekretet af [31. marts 2000] til efterretning ved plenarmødets genoptagelse den 23. oktober« samme år.

29 Ved skrivelse af 23. oktober 2000 oplyste appellanten Parlamentets formand om, at Conseil d'États dom kun var blevet afsagt af to forenede underafdelinger, skønt artikel 25 i loven af 1977, når der er tale om mandatet for et medlem af Europa-Parlamentet, kræver, at en sådan afgørelse træffes i plenum, hvorfor han på ny ville anlægge en sag ved Conseil d'État. Han underrettede hende også om, at der ville blive indgivet en benådningsansøgning til præsidenten for Den Franske Republik, og at der var blevet anlagt sag ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Han anmodede derfor om, at der blev holdt et nyt møde i Retsudvalget, og at der blev givet tilladelse til, at han og hans advokater blev hørt af Retsudvalget.

30 Under Parlamentets plenarmøde den 23. oktober 2000 påberåbte appellanten og andre medlemmer af hans politiske parti sig på ny de angivelige uregelmæssigheder, som de franske myndigheder skulle have begået under den procedure, der havde ført til den franske Conseil d'États dom af 6. oktober 2000. De anmodede om, at Parlamentet ikke tog det pågældende bortfald af mandat til efterretning, i hvert fald ikke før sagen på ny var blevet henvist til Retsudvalget.

31 Ifølge mødereferatet for forhandlingerne under dette møde den 23. oktober 2000 fremsatte formanden for Parlamentet, under det punkt på dagsordenen, der havde overskriften »Meddelelser fra formanden«, følgende erklæring:

»Jeg skal oplyse Dem om, at jeg torsdag den 19. oktober 2000 fik officiel meddelelse fra den franske stats kompetente myndigheder om en kendelse, dateret den 6. oktober 2000, fra [Conseil d'État], som afviser den [sag], [appellanten] havde indbragt mod den franske premierministers dekret af 31. marts 2000, gående ud på at nedlægge hans mandat i Europa-Parlamentet.

Jeg skal oplyse Dem om, at jeg siden da har modtaget kopi af den benådningsansøgning, som d'herrer Charles de Gaulle, Carl Lang, Jean-Claude Martinez og Bruno Gollnisch har indbragt for hr. Jacques Chirac, Frankrigs præsident, til fordel for [appellanten].«

32 Efter denne erklæring gav Parlamentets formand dernæst ordet til formanden for Retsudvalget, som selv udtalte:

»Fru formand, [Retsudvalget] besluttede efter at have drøftet det på mødet den 15. og 16. maj at anbefale at suspendere meddelelsen på plenarmødet om Parlamentets svar vedrørende nedlæggelsen af [appellantens] mandat [...] indtil udløbet af den frist, [appellanten] havde til at indgive appel til det franske [Conseil d'État] eller appellere dets beslutning [...]

[Conseil d'État] har — som De har sagt — afvist denne appel, og vi er blevet behørigt orienteret om denne afvisning. Der er således ikke nogen berettiget grund til at udsætte denne meddelelse på plenarmødet, som er korrekt i henhold til den primære ret, nærmere bestemt artikel 12, stk. 2, i [akten af 1976].

Den benådningsansøgning [...] ændrer ikke ved denne situation, da det ikke drejer sig om et søgsmål [...] [D]et [er] en retsakt fra statsoverhovedet, der ikke berører den franske regerings dekret, som i overensstemmelse med Udvalget om Retlige Anliggenders anbefaling skal meddeles på plenarmødet.«

33 Herefter erklærede Parlamentets formand:

»Som følge heraf tager Europa-Parlamentet, i overensstemmelse med artikel 12, stk. 2, i [akten af 1976] meddelelsen fra den franske regering om bortfaldet af [appellantens] mandat til efterretning.«

34 Hun opfordrede herefter appellanten til at forlade mødesalen og udsatte mødet for at gøre den berørtes opbrud lettere.

35 Ved skrivelse af 27. oktober 2000 underrettede Parlamentets formand den franske udenrigsminister, hr. Védrine, om, at Parlamentet havde taget dekretet af 31. marts 2000 til efterretning, og anmodede ham om »i henhold til artikel 12, stk. 1, i [akten af 1976] at meddele navnet på den person, der skulle besætte [appellantens] ledige mandat«.

36 Ved skrivelse af 13. november 2000 svarede hr. Védrine, at »Marie France Stirbois [skulle] efterfølge [appellanten] på Front nationals liste til Europa-valgene«.

37 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 21. november 2000 anlagde appellanten sag med påstand om annullation af den omtvistede retsakt.

38 Ved særskilt dokument indleveret samme dag til Rettens Justitskontor indgav han en begæring om foreløbige forholdsregler med henblik på at få denne retsakt udsat.

39 Ved kendelse af 26. januar 2001 (sag T-353/00 R, Le Pen mod Parlamentet, Sml. II, s. 125) fastslog Rettens præsident, at gennemførelsen af »den beslutning, der er truffet i form af en erklæring fra Europa-Parlamentets formand den 23. oktober 2000, udsættes, for så vidt den udgør en beslutning truffet af Europa-Parlamentet, hvorved dette tager bortfaldet af appellantens mandat som medlem af Europa-Parlamentet til efterretning«. Afgørelsen om sagens omkostninger blev udsat.

40 Retten afviste med den appellerede dom den sag med påstand om annullation af den omtvistede retsakt, som Le Pen havde anlagt, og tilpligtede ham at betale sagens omkostninger.

41 Retten fastslog bl.a. i den appellerede doms præmis 97, at »den foranstaltning, der i den foreliggende sag har retligt bindende virkninger, som kan skade appellantens interesser, [var] dekretet af 31. marts 2000«, og at »[d]en [omtvistede] retsakt [ikke havde] til formål at skabe egentlige retsvirkninger, der var adskilte fra dekretets«.

42 Retten konkluderede derfor i den nævnte doms præmis 98, at »den [omtvistede] retsakt ikke [kunne] gøres til genstand for et annullationssøgsmål som omhandlet i artikel 230 EF«, og at annullationssøgsmålet derfor måtte afvises, uden at det er nødvendigt at behandle de øvrige anbringender og argumenter vedrørende formaliteten.

Begæringen om foreløbige forholdsregler

Parternes argumenter

Formaliteten med hensyn til begæringen om foreløbige forholdsregler

43 Den franske regering har først rejst det spørgsmål, om begæringen om foreløbige forholdsregler kan antages til realitetsbehandling, i det omfang den sigter mod at opnå udsættelse af gennemførelsen af den retsakt, der var omtvistet i første instans, og ikke af opfyldelsen af Rettens appellerede dom. Det er tvivlsomt, om begæringen om udsættelse af gennemførelse, der udspringer af en appel, der er iværksat til prøvelse af en dom afsagt af Retten og ikke er rettet mod den retsakt, Retten undersøgte i første instans, kan have et andet formål end en udsættelse af Rettens dom.

44 Såfremt det anerkendes, at en begæring om foreløbige forholdsregler, der fremsættes under en appel, kan rettes mod den retsakt, der blev anfægtet i første instans, må det antages, at denne begæring ud over appellen udspringer af sagen med påstand om annullation af den nævnte retsakt. Denne sag er imidlertid blevet afvist af Retten, hvilket må medføre, at en sådan begæring ikke kan antages til realitetsbehandling.

45 Endelig finder den franske regering, at begæringen om foreløbige forholdsregler skal afvises, idet den påståede udsættelse ikke har den foreløbige karakter, der kræves i henhold til artikel 39, stk. 3, i Domstolens statut, men derimod risikerer at skabe en faktisk situation, der ikke kan ændres, idet mandatet for medlemmerne i indeværende valgperiode udløber i maj 2004. En anordning af den begærede udsættelse vil gøre det materielt umuligt at opfylde en eventuel dom fra Domstolen, der stadfæster den appellerede dom.

46 Parlamentet har gjort gældende, at begæringen om foreløbige forholdsregler sigter mod et resultat, der rækker ud over Fællesskabets kompetence og institutionernes beføjelser. Det fremgår af akten af 1976, at kompetencen til at udtale sig om mandatbortfald for et medlem af Parlamentet ikke tilkommer Fællesskabet, men udelukkende medlemsstaterne. Det findes ingen hjemmel, der giver Fællesskabernes retsinstanser mulighed for, selv midlertidigt, at genindsætte appellanten i hans stilling som medlem af Parlamentet, eller at udstede pålæg herom til Den Franske Republik. Den franske regering har i det væsentlige gentaget disse argumenter.

47 Parlamentet har også påberåbt sig, at det fremgår af den appellerede dom, at »det er åbenbart, at hovedsagen må afvises«. Den omtvistede retsakt er under ingen omstændigheder bestemt til at få retligt bindende virkninger, eller til at blive sidestillet med en beslutning, der vedrører appellanten umiddelbart og individuelt. Dette følger klart af den manglende fællesskabskompetence for så vidt angår de betingelser for uforenelighed og manglende valgbarhed, der følger af anvendelsen af national ret.

Fumus boni juris

Parternes argumenter

48 Appellanten har som begrundelse for, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget (fumus boni juris), for det første gjort argumenter gældende, der vedrører formaliteten i sagen om annullation af den omtvistede retsakt.

49 Ifølge appellanten opfylder denne omtvistede retsakt alle de opstillede betingelser for, at den kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål. Retsakten skal således ses som en akt fra Parlamentet, der har endelige retsvirkninger uden for Parlamentets rent interne virkefelt. Bortfaldet af appellantens mandat fastslås eller konstateres ved den nævnte retsakt, der således ændrede appellantens retsstilling.

50 Rettens argumentation i den forbindelse er i strid hermed, for så vidt som Retten i den appellerede doms præmis 97 fastslår, at »[d]en [omtvistede] retsakt [ikke havde] til formål at skabe egentlige retsvirkninger, der var adskilte fra dekretets [af 31. marts 2002]«, selv om Retten tidligere i den nævnte doms præmis 91 havde anerkendt, at Parlamentet havde en »kontrolbeføjelse [...] i denne sammenhæng«, selv om denne beføjelse er »særlig begrænset«.

51 Appellanten har dernæst påberåbt sig en række anbringender vedrørende realiteten, idet han rejser tvivl om både den omtvistede retsakts »ydre lovlighed« og »indre lovlighed«.

52 For så vidt angår aktens ydre lovlighed har appellanten for det første gjort et anbringende gældende, der bygger på en tilsidesættelse af væsentlige processuelle regler. Dels krævede artikel 7, stk. 4, andet afsnit, i Parlamentets forretningsorden, at Retsudvalget blev indkaldt forud for meddelelsen om mandatbortfaldet under plenarmødet den 23. oktober 2000, hvilket i modsætning til tidligere praksis ikke skete. Dels blev appellanten ikke hørt på noget tidspunkt under proceduren, hvilket er i strid med kontradiktionsprincippet.

53 For det andet har appellanten påberåbt sig et anbringende, der bygger på, at Parlamentets formand ikke havde beføjelse til at udtale sig på institutionens vegne,

når der ikke findes en hjemmel, der giver hende ret hertil. Appellanten finder, at han har krav på, at det er Parlamentet, der udtaler sig om bortfaldet om hans mandat. Forelæggelsen for Retsudvalget på grundlag af den nævnte artikel 7 om valgs prøvelse indebærer, at det er Parlamentet selv, der skal udtale sig.

54 For så vidt angår aktens indre lovlighed har appellanten for det første hævdet, at der er sket tilsidesættelse af den parlamentariske immunitet, der er fastsat i artikel 4, stk. 2, i akten af 1976, idet Parlamentet skulle have være anmodet om at ophæve immuniteten inden iværksættelsen af de skridt, der har ført til appellantens domfældelse.

55 For det andet har appellanten påberåbt sig en række anbringender om retssikkerheden og »overholdelse af fællesskabsretsordenen«, der sigter mod at fastslå, at Parlamentet i lyset af fællesskabsrettens udvikling må have enekompetence til at fastslå eller udtale, at et af dets medlemmers mandat er bortfaldet. Såvel artikel 10 EF som »princippet om Parlamentets uafhængighed«, der er anført i artikel 2 i institutionens forretningsorden, valg af medlemmerne til Parlamentet ved almindelige direkte valg, bestemmelserne i traktaten om Den Europæiske Union om unionsborgerskabet og udvidelsen af Parlamentets kompetence udelukker således for fremtiden, at der tillægges medlemsstaten enekompetence til at udtale sig om et eventuelt mandatbortfald for et medlem af Europa-Parlamentet. Hertil kommer, at det er i strid med fællesskabsretsordenen at antage, at den kompetence, premierministeren udleder af loven af 1977, i sig selv er tilstrækkelig, idet den nævnte lov skal betragtes som en foranstaltning til gennemførelse af fællesskabsretsordenen.

56 Parlamentet har bestridt, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget.

57 For så vidt angår spørgsmålet, om annullationssøgsmålet kan antages til realitetsbehandling, har Parlamentet indledningsvis gjort gældende, at den appellerede dom har skabt en »fumus mali juris«, som det påhviler appellanten at afkræfte, hvilket han ikke har gjort.

58 Det fremgår af artikel 7, stk. 2, i akten af 1976, at den procedure, der gælder for et ledigt mandat, som er nævnt i samme akts artikel 12, stk. 2, forbliver underlagt nationale forskrifter.

59 Den manglende fællesskabskompetence på området gør det således ikke muligt at betegne den procedure, hvorved appellantens mandatbortfald blev taget til underretning, som en retsakt, der ændrer hans retsstilling i artikel 230 EF's forstand. Ændringen af appellantens stilling følger af nationale bestemmelser, som akten af 1976 henviser til. Desuden henhører efterprøvelsen af lovligheden af foranstaltninger, der er truffet af en medlemsstats nationale myndigheder i henhold til regler i national ret, ikke under Domstolens kompetence.

60 Hertil kommer, at begæringen om foreløbige forholdsregler ikke præcist angiver, hvilke dele af den appellerede dom, der kritiseres. De fleste af de anbringender, appellanten har gjort gældende til støtte for sin appel, er blot en gentagelse af de anbringender, der blev fremført for Retten, hvorfor de ikke kan antages til realitetsbehandling. Med hensyn til den hævdede modsætning mellem den nævnte doms præmis 91 og 97 er der overhovedet ingen modsætning i at tillægge Parlamentet en kontrolbeføjelse, der er begrænset til præcise faktiske punkter, samtidig med at det konkluderes, at en sådan faktisk kontrol ikke er bestemt til at have egentlige retsvirkninger.

61 Parlamentet har subsidiært fremført anbringender om realiteten.

62 Det er således åbenbart, at det af appellanten anlagte annullationssøgsmål er ugrundet, idet sigtet med sagen i realiteten er opnå annullation af en retsakt, der hidrører fra de nationale franske myndigheder, der er enekompetente til at udtale sig om appellantens mandatbortfald.

63 Parlamentet har ikke tilsidesat gældende processuelle regler. Den i artikel 7, stk. 4, andet afsnit, fastsatte procedure gælder navnlig ikke for situationen i den foreliggende sag. Hertil kommer, at det ville have været uhensigtsmæssigt og unødvendigt at forelægge sagen på ny for Retsudvalget.

64 Det anbringende, der bygger på, at Parlamentets formand er ubeføjet til at udstede den omtvistede retsakt, er ikke begrundet. Således var spørgsmålet om appellantens mandatbortfald blevet drøftet under plenarmødet den 18. maj 2000, og det var Parlamentet og ikke dets formand, der tog dette mandatbortfald til efterretning under plenarmødet den 23. oktober 2000.

65 Det anbringende, der bygger på en angivelig tilsidesættelse af den parlamentariske immunitet, rejser tvivl om en medlemsstats adfærd, hvorfor det ikke er relevant. Under alle omstændigheder er appellantens parlamentariske immunitet ikke blevet tilsidesat. Immuniteten er således ifølge fransk ret begrænset til foranstaltninger, der fratager eller begrænser friheden, men udstrækker sig ikke til området for strafforfølgning.

66 Endelig svarer appellantens anbringender om, at der er sket tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet og fællesskabsretsordenen, ikke til fællesskabsrettens nuværende udviklingstrin. Det gælder i den forbindelse, at det fortsat er reglerne i akten af 1976, der finder anvendelse.

67 Den franske regering har også gjort gældende, at appellantens anbringender ikke er så tilstrækkeligt underbyggede, at de kan godtgøre fumus boni juris.

68 Med hensyn til spørgsmålet, om sagen med påstand om annullation af den omtvistede retsakt kan antages til realitetsbehandling, er den franske regerings anbringender i det væsentlige sammenfaldende med de anbringender, Parlamentet har gjort gældende i denne kendelses præmis 57-60.

69 For så vidt angår den omtvistede retsakts ydre lovlighed har den franske regering gjort gældende, at de betingelser, hvorunder Europa-Parlamentet tog appellantens mandatbortfald til efterretning, ikke er behæftet med nogen formmangel. Regeringen har understreget, at der ikke skal være knyttet nogen formalisme til en sådan handling, henset til Parlamentets »bundne kompetence« på området. For så vidt angår den omtvistede akts indre lovlighed har den nævnte regering henvist til Parlamentets argumentation for Retten, hvoraf det fremgår, at appellantens anbringender ikke kan anses for at være væsentlige.

Uopsættelighed

70 Appellanten har med henblik på at godtgøre, at hans begæring om foreløbige forholdsregler er uopsættelig, støttet sig på, at det som følge af den omtvistede retsakt er umuligt for ham at fortsætte udøvelsen af sit valgmandat, hvilket er et alvorligt og uopretteligt tab. Appellanten har i den forbindelse henvist til den begrænsede varighed på fem år, der gælder for et mandat som medlem af Parlamentet, og at mandatet udløber om kun et år.

71 Parlamentet har gjort gældende, at det ikke er godtgjort, at der foreligger uopsættelighed. Det er klart, at varigheden af et mandat som parlamentariker er tidsbegrænset, ligesom det også er klart, at mandatbortfaldet gør det umuligt at udøve mandatet. Betydningen af mandatet som parlamentariker er ikke i sig selv og ud fra en abstrakt betragtning tilstrækkelig til at begrunde den begærede udsættelse. Inden for konkrete rammer vil en udsættelse i det mindste skulle afvises i de tilfælde, hvor det er åbenbart, at sagen ikke kan antages til realitetsbehandling, eller når det er åbenbart, at anbringenderne, der påberåbes til støtte for sagen, ikke er begrundede.

72 Den franske regering har i det væsentlige gjort gældende, at den begærede foreløbige forholdsregel ikke kan bringe det tab, appellanten lider, til ophør, idet det nævnte tab ikke følger af den omtvistede retsakt, som han har begæret udsat, men af den foranstaltning, hvorved der skete mandatbortfald, og som rammer ham i henhold til de franske myndigheders beslutninger.

Vurdering

73 Det bemærkes indledningsvis, at indbringelse af klager for Domstolen efter artikel 242 EF ikke har opsættende virkning.

74 Domstolen kan dog i overensstemmelse med artikel 242 EF og 243 EF, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den omtvistede retsakt, eller foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler i sager, der er indbragt for den.

75 Ifølge artikel 83, stk. 1, i Domstolens procesreglement kan begæringer i henhold til artikel 242 EF om udsættelse af gennemførelsen af en retsakt, der er udstedt af en institution, kun antages til realitetsbehandling, hvis den, der fremsætter begæringen, har anlagt sag til prøvelse af retsakten ved Domstolen.

76 Det bestemmes i procesreglementets artikel 83, stk. 2, at begæringer i henhold til artikel 242 EF eller 243 EF skal angive søgsmålets genstand, de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget.

77 Ifølge fast retspraksis kan Fællesskabets retsinstanser i sager om foreløbige forholdsregler udsætte gennemførelsen og foreskrive foreløbige forholdsregler, såfremt det er godtgjort, at de umiddelbart er berettigede af faktiske og retlige grunde (fumus boni juris), og såfremt der foreligger uopsættelighed, dvs. at det for at undgå et alvorligt og uopretteligt tab for appellanten er nødvendigt at foreskrive dem og tillægge dem retsvirkninger før afgørelsen i hovedsagen. Fællesskabets retsinstanser kan endvidere i sager om foreløbige forholdsregler i givet fald foretage en interesseafvejning (jf. bl.a. kendelse af 25.7.2000, sag C-377/98 R, Nederlandene mod Parlamentet og Rådet, Sml. I, s. 6229, præmis 41, og af 23.2.2001, sag C-445/00 R, Østrig mod Rådet, Sml. I, s. 1461, præmis 73).

Formaliteten med hensyn til begæringen om foreløbige forholdsregler

78 Den begæring, der er genstand for den foreliggende sag om foreløbige forholdsregler, indgår i en appel af en dom afsagt af Retten, der har afvist det af appellanten anlagte annullationssøgsmål. Da den nævnte begæring, ud over udsættelsen af opfyldelse af den appellerede dom, også sigter mod en foreløbig udsættelse af den omtvistede retsakt, der var genstand for den nævnte sag, overskrider den klart den formelle ramme for den appel, som begæringen udspringer af.

79 Imidlertid ville en fortolkning af artikel 83, stk. 1, i Domstolens procesreglement gående ud på, at Domstolen ikke skulle være kompetent til at anordne udsættelse af gennemførelsen af den retsakt, der blev anfægtet i første instans, når den behandler sagen under en appel, have den retsvirkning, at appellanten i et stort antal appelsager, og navnlig, når påstanden om ophævelse af Rettens dom er baseret på en anfægtelse af Rettens afvisning af sagen, vil blive frataget enhver mulighed for at opnå en foreløbig beskyttelse.

80 En sådan fortolkning vil være uforenelig med retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, der er udtryk for et almindeligt retsprincip, der ligger til grund for

medlemsstaternes fælles forfatningstraditioner. Dette princip har ligeledes fundet udtryk i artikel 6 og 13 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder af 4. november 1950 (dom af 15.5.1986, sag 222/84, Johnston, Sml. s. 1651, præmis 18).

81 Retten til en fuldstændig og effektiv retsbeskyttelse, som borgerne besidder i henhold til fællesskabsretten, indebærer navnlig, at de kan sikres foreløbig beskyttelse, hvis dette er nødvendigt for at sikre den fulde virkning af den fremtidige endelige afgørelse (jf. bl.a. dom af 19.6.1990, sag C-213/89, Factortame m.fl., Sml. I, s. 2433, præmis 21, og af 21.2.1991, forenede sager C-143/88 og C-92/89, Zuckerfabrik Süderdithmarschen og Zuckerfabrik Soest, Sml. I, s. 415, præmis 16-18, samt kendelse af 3.5.1996, sag C-399/95 R, Tyskland mod Kommissionen, Sml. I, s. 2441, præmis 46, og af 29.1.1997, sag C-393/96 P(R), Antonissen mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 441, præmis 36).

82 Men i en situation som den, der er tale om i den foreliggende sag, er anordning af en udsættelse med opfyldelsen af den appellerede dom en foranstaltning, der i sig selv er uegnet til at bevare appellantens rettigheder for det tilfælde, at hans påstande i sidste instans måtte blive taget til følge.

83 Hertil kommer, at begæringen om foreløbige forholdsregler i den foreliggende sag endvidere er støttet på artikel 243 EF, hvorefter Domstolen i sager, der er indbragt for den, kan foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler.

84 For at en begæring om foreløbige forholdsregler, der indgives i henhold til artikel 243 EF, kan antages til realitetsbehandling, kræver procesreglementets artikel 83, stk. 1, andet afsnit, at den hidrører fra en part i en sag, som verserer for Domstolen, og vedrører denne sag. Disse betingelser er opfyldt i den foreliggende sag.

85 Derfor kan nærværende begæring om foreløbige forholdsregler ikke afvises med den begrundelse, at den sigter mod at opnå udsættelse af gennemførelsen af den omtvistede retsakt, der blev anfægtet i første instans.

86 Argumentationen om, at Rettens afvisning af annullationssøgsmålet nødvendigvis fører til afvisning af begæringen om foreløbige forholdsregler, kan ikke tages til følge. Det er således tilstrækkeligt at fastslå, at en sådan fortolkning fører til en systematisk nægtelse af den foreløbige beskyttelse i alle tilfælde, hvor den dom, der, som i den foreliggende sag, er genstand for appel, udelukkende tager stilling til sagens formalitet, og fortolkningen er derfor uforenelig med det almindelige princip om effektiv domstolsbeskyttelse, der er nævnt i denne kendelses præmis 80 og 81.

87 Endelig kan anbringendet om, at den begærede udsættelse ikke har en foreløbig karakter, idet der er risiko for, at den skaber en faktisk situation, der ikke kan ændres, ikke adskilles fra bedømmelsen af uopsættelighed og afvejningen af de involverede interesser. Derimod forekommer det, at anbringendet er uden relevans for bedømmelsen af, om begæringen om foreløbige forholdsregler kan antages til realitetsbehandling.

88 Det følger af det ovenfor anførte, at begæringen om foreløbige forholdsregler må antages til realitetsbehandling.

Fumus boni juris

89 Det bemærkes, at den appellerede dom alene afviste det af appellanten anlagte annullationssøgsmål, da den omtvistede akt, hvorved Parlamentet tog hans mandatbortfald til efterretning, ikke er bestemt til at have retsvirkninger.

90 Det følger heraf, at uanset hvor overbevisende de anbringender og argumenter er, som appellanten har påberåbt sig over for den appellerede dom, der afviste annullationssøgsmålet, er de ikke tilstrækkelige til retligt at godtgøre, at udsættelsen af gennemførelsen af den omtvistede akt umiddelbart forekommer berettiget. For at godtgøre, at betingelsen om fumus boni juris er opfyldt, vil appellanten endvidere skulle vise, at de anbringender og argumenter, han under annullationssøgsmålet har påberåbt sig til støtte for den nævnte akts ulovlighed, kan godtgøre, at den begærede udsættelse umiddelbart forekommer berettiget.

91 For så vidt angår de anbringender og argumenter, appellanten har gjort gældende til støtte for sin appel og vedrørende Rettens afvisning, bemærkes, at Domstolen ifølge artikel 230, stk. 1, EF »[...] prøver lovligheden af [...] de af Europa-Parlamentets retsakter, der skal have retsvirkning over for tredjemand«.

92 Ifølge fast retspraksis foreligger der kun retsakter eller beslutninger, der kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål som omhandlet i artikel 230 EF, når foranstaltningerne har retligt bindende virkninger, som kan berøre appellantens interesser gennem en væsentlig ændring af hans retsstilling (jf. bl.a. kendelse af 8.3.1991, forenede sager C-66/91 og C-66/91 R, Emerald Meats mod Kommissionen, Sml. I, s. 1143, præmis 26, og af 13.6.1991, sag C-50/90, Sunzest mod Kommissionen, Sml. I, s. 2917, præmis 12, samt dom af 11.11.1981, sag 60/81, IBM mod Kommissionen, Sml. s. 2639, præmis 9, af 5.10.1999, sag C-308/95, Nederlandene mod Kommissionen, Sml. I, s. 6513, præmis 26, og af 22.6.2000, sag C-147/96, Nederlandene mod Kommissionen, Sml. I, s. 4723, præmis 25). Derimod kan en retsakt, der ikke kan afføde retsvirkninger og heller ikke har til formål at skabe sådanne virkninger, ikke anfægtes gennem et annullationssøgsmål (jf. bl.a. dom af 27.3.1980, sag 133/79, Sucrimex og Westzucker mod Kommissionen, Sml. s. 1299, præmis 17-19, og kendelse af 17.5.1989, sag 151/88, Italien mod Kommissionen, Sml. s. 1255, præmis 22, samt dommen af 5.10.1999 i sagen Nederlandene mod Kommissionen, præmis 27, og dommen af 22.6.2000 i sagen Nederlandene mod Kommissionen, præmis 26).

93 Umiddelbart giver en undersøgelse af de forskellige sprogversioner af artikel 12, stk. 2, i akten af 1976, som Parlamentet har henvist til, ikke holdepunkter for at

give udtrykket »tage til efterretning«, der findes i bestemmelsen, en anden betydning end den, det har i almindelig juridisk sprogbrug, hvorefter det i princippet ikke omfatter en retsakt, der skal have bindende retsvirkninger, som kan sammenlignes med en beslutning, men derimod en retsakt, der sigter mod at formalisere et faktum; det at have modtaget oplysninger eller fået kendskab til en beslutning udstedt af andre.

94 Den sondring, der findes i artikel 12, stk. 2, i akten af 1976, mellem det tilfælde, hvor det ledige mandat følger af anvendelsen af nationale bestemmelser, der gælder i en medlemsstat — i hvilken situation denne »underretter [Parlamentet] herom, og [Parlamentet] tager meddelelsen til efterretning« — og alle øvrige tilfælde hvor »[Parlamentet] konstaterer, at et mandat er blevet ledigt, og underretter medlemsstaten herom«, bestyrker umiddelbart den fortolkning, at mandatets ledighed i det første tilfælde ikke følger af en retsakt fra Parlamentet, men af anvendelsen af nationale bestemmelser, som Parlamentet underrettes om.

95 En umiddelbar læsning af artikel 12, stk. 2, i akten af 1976 sammenholdt med artikel 8, stk. 9, i Parlamentets forretningsorden, der giver mulighed for, at Parlamentet nægter at »erklære« et mandat for ledigt, men udelukkende i visse tilfælde, viser, at denne mulighed ikke vedrører de tilfælde, hvor et ledigt mandat er resultatet af anvendelsen af nationale regler.

96 Retten fastslog ganske vist i den appellerede doms præmis 91, at Parlamentet i denne sammenhæng har en kontrolbeføjelse, selv om denne »i det væsentlige [begrænser] sig til en kontrol af, om det faktisk er korrekt, at den berørte parts mandat er ledigt«. Appellantens argumenter om, at udøvelsen af en sådan, selv begrænset, kontrolbeføjelse skal kunne underkastes en domstolsprøvelse, der tilkommer Fællesskabets retsinstanser, kan ikke umiddelbart forkastes. Imidlertid forekommer de argumenter, Parlamentet og den franske regering har gjort gældende til støtte for, at udøvelsen af denne kontrolbeføjelse ikke skal have egentlige retsvirkninger, at være plausible.

97 Det følger af de ovenfor anførte betragtninger, at spørgsmålet om, hvorvidt annullationssøgsmålet som følge af selve karakteren af den omtvistede retsakt kan antages til realitetsbehandling, rejser retsspørgsmål, der rækker ud over rammerne for den nødvendigvis summariske bedømmelse, som Domstolens præsident kan foretage, og som Domstolen vil skulle tage stilling til i sin afgørelse af appelsagen. Derfor forekommer det ikke umiddelbart, at sagen kan afvises som åbenbart ugrundet.

98 Med hensyn til de anbringender og argumenter, appellanten har påberåbt sig vedrørende sagens realitet, bemærkes, at disse ikke er blevet behandlet af Retten, at Domstolen ikke skal behandle dem inden for rammerne af den appel, den behandler, og at søgsmålsgrundene i tilfælde af, at den appellerede dom ophæves, sædvanligvis vil skulle behandles af Retten, hvortil sagen vil blive hjemvist.

99 En undersøgelse af samtlige disse anbringender og argumenter, som de er blevet fremført af parterne inden for rammerne af den foreliggende begæring om foreløbige forholdsregler, gør det muligt at konkludere, at Parlamentets og den franske regerings synspunkt forekommer at være støttet af argumenter, der ved en første analyse i det mindste viser sig at være lige så troværdige som dem, der er påberåbt af appellanten.

100 Det følger af de ovenfor anførte betragtninger, at appellanten ikke kan påberåbe sig en særlig stærk fumus boni juris, uden at det på dette trin af sagen også er muligt at antage, at hans anbringender og argumenter er helt uden retligt grundlag. Under disse omstændigheder kan begæringen om udsættelse af gennemførelsen af den omtvistede retsakt ikke forkastes af denne grund (jf. i denne retning kendelse af 31.1.1991, sag C-345/90 P-R, Parlamentet mod Hanning, Sml. I, s. 231, præmis 29 og 30, af 17.7.2001, sag C-180/01 P-R, Kommissionen mod NALOO, Sml. I, s. 5737, præmis 49 og 51, af 8.5.2003, sag C-39/03 P(R), Kommissionen mod Artegodan m.fl., Sml. I, s. 4485, præmis 40, og af 20.6.2003, sag C-156/03 P-R, Kommissionen mod Laboratoires Servier, Sml. I, s. 6575, præmis 34).

Uopsættelighed og interesseafvejning

101 Med hensyn til betingelsen om uopsættelighed bemærkes, at formålet med en sag om foreløbige forholdsregler er at sikre den fulde virkning af den fremtidige endelige afgørelse med henblik på at undgå en lakune i den retsbeskyttelse, som Domstolen sikrer (jf. bl.a. kendelse af 12.12.1968, sag 27/68 R, Renckens mod Kommissionen, org.ref.: Rec. 1969, s. 274, på s. 276, samt kendelsen i sagen Tyskland mod Kommissionen, præmis 46, kendelsen i sagen Antonissen mod Rådet og Kommissionen, præmis 36, og kendelsen i sagen Kommissionen mod NALOO, præmis 52). For at denne målsætning kan opfyldes, skal uopsættelig-heden vurderes i forhold til, hvor nødvendigt det er, at der træffes en foreløbig afgørelse med henblik på at undgå et alvorligt og uopretteligt tab for den part, der anmoder om den midlertidige beskyttelse (jf. i denne retning kendelse af 25.3.1999, sag C-65/99 P(R), Willeme mod Kommissionen, Sml. I, s. 1857, præmis 62, samt kendelsen i sagen Kommissionen mod NALOO, præmis 52, og kendelsen i sagen Kommissionen mod Laboratoires Servier, præmis 35).

102 I den foreliggende sag forekommer det, da varigheden af et mandat som medlem af Parlamentet efter ordlyden af artikel 3, stk. 1, i akten af 1976 er begrænset til fem år, og da mandatbortfaldet gør det umuligt at fortsætte udøvelsen af stillingen som europaparlamentariker, klart, at det tab, appellanten lider, hvis ikke der sker udsættelse af gennemførelsen af den omtvistede retsakt, har en uoprettelig karakter.

103 Det bemærkes med hensyn til påstanden om, at den begærede foreløbige foranstaltning ikke kan bringe det angivelige tab til ophør, at den må forkastes i den foreliggende sag. Selv om det er korrekt, at foreløbige foranstaltninger, der ikke er i stand til at forhindre det alvorlige og uoprettelige tab, som appellanten har påberåbt sig, allerede af denne grund ikke kan være nødvendige i det øjemed (kendelse af 30.4.1997, sag C-89/97 P(R), Moccia Irme mod Kommissionen, Sml. I, s. 2327, præmis 44, og af 12.2.2003, sag C-399/02 P(R), Marcuccio mod Kommissionen, Sml. I, s. 1417, præmis 26), forudsætter en sådan bedømmelse i den foreliggende sag lige så sikkert, at Domstolens præsident udtaler sig om den nøjagtige rækkevidde af Parlamentets beføjelser på området for mandatbortfald for dets medlemmer, hvilket nødvendigvis vil føre til, at realiteten foregribes.

104 Det må derfor konkluderes, at der foreligger uopsættelighed.

105 Ved bedømmelsen af nødvendigheden af at anordne den begærede udsættelse må det påståede tab undersøges i lyset af samtlige berørte interesser (jf. kendelse af 29.6.1993, sag C-280/93 R, Tyskland mod Rådet, Sml. I, s. 3667, præmis 29, af 24.9.1996, forenede sager C-239/96 R og C-240/96 R, Det Forenede Kongerige mod Kommissionen, Sml. I, s. 4475, præmis 67, og af 29.6.1999, sag C-107/99 R, Italien mod Kommissionen, Sml. I, s. 4011, præmis 89).

106 Det er ubestridt, at det alvorlige og uoprettelige tab, som er kriteriet for uopsættelighed, i øvrigt udgør det første led i den sammenligning, som foretages i forbindelse med vurderingen af interesseafvejningen (kendelse af 22.4.1994, sag C-87/94 R, Kommissionen mod Belgien, Sml. I, s. 1395, præmis 27). Nærmere bestemt må denne sammenligning føre Fællesskabets retsinstanser i sager om foreløbige forholdsregler til at undersøge, om en eventuel annullation af den omtvistede retsakt vil gøre det muligt at ændre den situation, som beslutningens umiddelbare gennemførelse ville medføre, og omvendt, om udsættelse af den nævnte akts gennemførelse kan hindre, at beslutningen senere får fuld virkning, såfremt sagsøgte frifindes (jf. navnlig kendelse af 19.7.1995, sag C-149/95 P(R), Kommissionen mod Atlantic Container Line m.fl., Sml. I, s. 2165, præmis 50, og af 12.7.1996, sag C-180/96 R, Det Forenede Kongerige mod Kommissionen, Sml. I, s. 3903, præmis 89).

107 I den foreliggende sag vil en eventuel dom, der giver appellanten medhold i realiteten, ikke omgøre den situation, der skabes ved en umiddelbar gennemførelse af den omtvistede retsakt, i det omfang en sådan dom, som det er sandsynligt, afsiges på en dato, der ligger efter valgperiodens udløb, på hvilket tidspunkt det af appellanten hævdede tab — nemlig fratagelsen af hans stilling som medlem af Parlamentet — vil være indtrådt og ikke vil kunne genoprettes.

108 Dette tab skal afvejes over for risikoen for, at bortfaldet af appellantens mandat, der fulgte efter en endelig straffedom, forbliver uden enhver virkning, hvis den

begærede udsættelse tages til efterretning. Henset til, at der er kort tid til det næste valg til Parlamentet, vil Domstolens dom i appelsagen og — hvis det lægges til grund, at denne giver appellanten medhold i hans påstande — en eventuel dom vedrørende realiteten først blive afsagt efter valgperiodens udløb. Såfremt sagsøgte frifindes i realiteten, vil udsættelsen af gennemførelsen endeligt have frataget den omtvistede retsakt enhver virkning og have medført et uopretteligt indgreb i opfyldelsen af afgørelser truffet af kriminalretterne i en medlemsstat. Under disse omstændigheder har Parlamentets interesse og mere generelt Fællesskabets interesse i, at Parlamentet er sammensat i overensstemmelse med loven, samt Den Franske Republiks interesse i, som den medlemsstat, hvis lovgivning udgør grundlaget for det omhandlede mandatbortfald, at den omtvistede retsakt bliver opretholdt, en betydelig vægt over for en anordning af den begærede udsættelse.

109 Hertil kommer, at der ved interesseafvejningen i den foreliggende sag bør tages hensyn til den omstændighed, at appellanten allerede har opnået en udsættelse med gennemførelsen af den omtvistede retsakt i løbet af den tid, det tog at behandle sagen for Retten, eller i løbet af mere end to år.

110 Endelig bemærkes, at Fællesskabets retsinstanser ved vurderingen af uopsætteligheden og i givet fald ved interesseafvejningen kan tage hensyn til den større eller mindre grad af væsentlighed, der kendetegner de anbringender, der er påberåbt for at godtgøre fumus boni juris (jf. i denne retning kendelsen i sagen Østrig mod Rådet, præmis 110, og af 11.4.2002, sag C-481/01 P(R), NDC Health mod IMS Health og Kommissionen, Sml. I, s. 3401, præmis 63).

111 Under disse omstændigheder, hvor der ikke findes anbringender og argumenter, der er så væsentlige, at de viser en særlig stærk fumus boni juris, er der ikke anledning til at anordne udsættelse af gennemførelsen af den omtvistede retsakt.

112 Som følge heraf kan begæringen om foreløbige forholdsregler ikke tages til følge.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

DOMSTOLENS PRÆSIDENT

1) **Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.**

2) **Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.**

Således bestemt i Luxembourg den 31. juli 2003.

R. Grass — Justitssekretær

G.C. Rodríguez Iglesias — Præsident